

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 111.

V Ljubljani, v ponedeljek 18. maja 1885.

Letnik XIII.

Volilni shod v Gotni Vasi pri Novem mestu.

14. maja 1885.

Kako se je vršil ta shod, smo že povedali, danes dodamo nadrobneje nekatere reči, ki so se pri njem obravnavale.

G. V. Pfeifer v jasnih potezah navaja važnejše postavbe, ki so se sklenile v državnem zboru v pretekli dobi.

V prvi vrsti omenja vojno postavbo, po kateri je večina državnega zbora iz ljubezni do predrage domovine in do presvetlega cesarja vladi dovolila do leta 1889 stalno armado 800.000 mož, ker sosedne države kar štrle orožja in so oborožene od nog do glave, tako da naše cesarstvo pač ne more pomanjšati svoje armade; razlaga pomen postavbe o vojaški taksi, ki ima blagi namen služiti v podporo tistim revnim rodbinam, katerih reditelji so poklicani o času vojske v službo.

Omenja dalje o jstro postavbo v zabran goveje kuge s pristavkom, da se je pri tej priliki zaprla meja proti Rusiji, kar je posebno vgodno za naše posestnike, ker cenejša ruska živina ne sme več uhajati čez meje našega cesarstva.

Razlaga postavbo o umetnem (ponarejenem) vinu, o obdačenju žganja, potem oduško postavbo proti brezsrčnim upnikom, kakor tudi s to postavbo v neki zvezi stoječo drugo postavbo proti brezsrčnim dolžnikom, kateri nad tožbo svoje poslopje (vrata, okna) razdirajo.

Gledé poverjenja (legaliziranja) pisem po sodnji ali po notarjih omenja olajšavo, da sedaj ni treba podpisov prič, ako izdavitelj dotično pismo sam podpiše.

Razpravlja dalje postavbo o preuredbi volilnega, obrtniškega zakona itd. Povdarja, da se je zemljišni davek za Kranjsko za vsako leto znižal za 300.000 gld., da so se opominjevalni stroški pri iztirjevanju zaostalih davkov od 1 gld. 5 kr. znižali

na 10 kr., ako davek ne presega 10 gld.; da se občinam ni naložilo jako sitno poberanje vojaške takse.

Naglašja, da so se pod sedanjo vlado poboljšale denarne razmere — prejšnja vlada je za vsakih 100 gld. posojila prejela samo 75 do 80 gld., sedanja pa dobiva za vsakih 100 gld. posojila že 92 goldinarjev.

Sedanja vlada naslanja se na večino avstrijskih narodov na 14 milijonov Slovanov in nekatere pravične Nemce, med tem, ko je prejšnja vlada naslanjala se na manjšino, na 8 milijonov Nemcev.

Sedanja vlada si prizadeva ravnopravnost dejanski izpeljati — če se to sem in tje še ni zgodilo, treba pomisliti, da je težko v par letih popraviti, kar se je prej skoraj skoz 18 let krivega vtrdilo.

Z lahko vestjo stopim pred Vas, dragi volilci, rekel je g. Pfeifer, mirno pričakovaje Vašo sodbo, zapisniki državnega zbora spričujejo, da sem vestno sodeloval pri omenjenih in tudi drugih postavbah ter večkrat uspešno se potegoval za svoje volilce in za drago našo domovino. Sicer pa ni moja navada vsake stopinje ali delovanja obešati na veliki zvon, kakor se to od druge strani godi.

Da so se sklepale navedene in še druge postavbe po ljudskih zastopnikih, ki jih pošiljajo volilci v državni zbor, zahvaliti se imamo našemu presvitlemu cesarju, ki velikodušno deli svojo vladarsko oblast z zvestimi narodi ter po očetovsko skrbi, da bi ljubljena naša Avstrija postala varno zavetje njenih zvestih narodov pod milo vladarsko roko presvetlega cesarja Franca Jožefa I. in navdušeni „živio“-klici zadone po dvorani.

Na to razvija kandidat svoj v „Slovenu“ že objavljeni program, ktereга posamezne točke so volilci z burnim odobravanjem sprejeli ter gosp. V. Pfeiferja proglasili za kandidata v državni zbor.

K besedi se oglasita potem mestna volilca g. Jenič in g. Kastelic — ki imata tudi v okolici svoje posestvo ter stavita več interpelacij gledé premeščenja vojakov iz Novega mesta v Ljubljano,

gledé preložitve državne ceste med Št. Jernejem in Novim mestom, gledé dolensjske železnice kakor tudi gledé dotike z volilci.

Na ta stavljena vprašanja odgovarja kandidat blizo tako-le, da iz srea želi, da bi še dandanes bili nastavljeni vojaki v Novem mestu, kar bilo mestu in okolici na veliko korist, žalibog moč posameznega poslanca ne more vsega doseči, kar se baje tudi deputaciji, ki se je l. 1883 obrnila do presvetlega cesarja za nameščenje garnizije v Novomestu, ni posrečilo. Premeščenje vojakov se zvršuje po vojaško-strategičnih načelih, kar se pa odteguje delokrogu državnega zbora. Sicer je pa vsikdar pripravljen po svojih slabih močeh pripomoči, da bi se v tem oziru vrednem slučaju kaj doseglo.

Gledé preložitve državne ceste se je razgovarjal z Novomeškim g. županom meseca januarja t. l., da bi bilo potrebno več strmih klancev na državni cesti med Novim mestom in Št. Jernejem odstraniti in da bi se tedaj v ta namen prošnja odposlala na državni zbor.

Novomeško županstvo je to prošnjo napisalo in njemu poslalo, da jo je izročil državnemu zboru. Prošnja se pa ni mogla stvarno (meritorično) rešiti, ker ni bilo priloženega ne proračuna, ne načrta, sploh nobene priloge ne.

Skrb njegova pa bo na to delati, strmine na državnih dolensjskih cestah odstraniti.

Gledé dolensjske železnice je že leta 1873 pri priliki 80 milijonov posojila, potem l. 1874 v državnem zboru naglaševal potrebnost železnice, tudi precejšnjo število prošenj za zgradbo te železnice je izročil v državnem zboru.

Vsi poslanci iz Kranjskega naglaševali so vsako leto to važno vprašanje, po dogovoru v klubu je poslanec za dolensjske mesta g. grof Margheri v državnem zboru, g. V. Pfeifer pa v deželnem zboru lanske jesen to važno zadevo gorko podpiral.

Deželni zbor je privolil za prvoletno delo 5000 gld., društvo za napravo dolensjske železnice dobilo je pred kratkim dovoljenje od mini-

LISTEK.

Jan Hollý.

(Dalje.)

2. Pesnik in slovenščina v občé.

Neki čehoslovanski pisatelj¹⁾ poskusil je nabirati črtice za životopis „slovenskega Homera“. Ali kamorkoli se je na Slovensko — tako „Slovaki“ imenuje svojo domovino — za svet obrnil, ali ni dobil odgovor ali pa so prihajala le nedostatna poročila. Reklo se je, da so „Slovaci“ gledé životopisov slavnih mož jako siromašni, češ, ker nimajo nikake svobode, so od celega sveta zapuščeno ljudstvo, manjka jim bogatinov in da živijo, to je pripisati jedino usmiljenju Božjemu. Odgovarjali so, da je životopis J. Hollý-ja neznan, da ga je opisal jedini J. Viktorin. Različne manjše sestavke našteva sotrudnik imenovanega čehoslovanskega mesečnika. Od dneva objave stoteletnice, ste v Trnavi izšle dve knjižici, ena²⁾ še meseca marcija, druga³⁾ pa koncem aprila.

¹⁾ Glej mesečnik „Vlasť“ (= Domovina) 1885, št. 6, str. 333.

²⁾ „Životopisný nástin (črtica, skica) slavného slovenského básníka (pesníka) Jána Hollého“. Dla J. Viktorina.

³⁾ „Rozpomienka na Jána Hollého, jeho život a účinkovanie“.

Te dve ima pisalec teh vrstic pred seboj, in če bi zapopadek velecenjene prijatelje slovanske književnosti zanimal, zamore ga v glavnih potezah najti v sledečih vrsticah. Pred tem je pa potrebno nekoliko lastnih opombic.

Iz spisa, ki ga „Vlasť“ priobčuje, se vidi, da je dotični nabiralec podatkov v pismu do prijateljev na Ogerskem rabil besedo „Slovak“ in „slovácky“. Jeden mu je namreč odpisal med ostalim to-le: „Tedy¹⁾ si dovoljujem napisat Vam list po slovenský — ne po „slovácky“, lebo²⁾ na to sa hneváme³⁾.“ Dalje pravi: „To na Slovenskem smatramo za razžaljenje in poniževanje“. To je častitim bralcem vrlega dnevnika konservativnega že itak znano. Pod imenom „Slovak“ znani državljani sebe imenuje „Sloven“, njegov jezik pa je „slovenský“ ali „slovenčina“. Tudi mi ob Adriji bivajoči Slovenci bi smeli našim severnim bratom svetovati, da nas kličejo po pravem imenu. Ti za nas rabijo navadno izraz „Slovinci“ in „slovinski jezik“; dotičnim pisateljem bi mi morali dopovedati, da istoimeni bratje v skupnosti živijo po Štajarskem, Koroškem, Kranjskem, po Goriškem in v Istriji, to je, mi, kateri imamo

¹⁾ Tedaj.

²⁾ Ker.

³⁾ Gnevamo, jezimo.

isti književni jezik. Dopisnika je v sree zabolelo, ko je v Lvovu izhajajoč tednik¹⁾ opisovavši Gorico poročal, da se v rečenem mestu govori italijanski, nemški in — „krajinski“! Ko bi tako napisal časnikar Slovanom sovražen, bi človek nič ne rekel; ali drugi vtis na bralca napravi članek, ako veš, da ga je postavil katoliški in resnicoljubni Poljak, kateri si pa ni vzel toliko truda, da bi zamogel rabiti pravi naziv za slovanski jezik v Gorici. In tudi Praški vsega spoštovanja in priporočila vreden mesečnik pravi, da se „Sloven“ preglasovano iz „Slovan“ rabi „na rozdíl Slovenů krajinských“, kateri se imenujejo „Slovinci“. Če že slovanski pisatelji sami tako pišejo, kdo bo se potem čudil, ako ostalo občinstvo ne more priti do pravega pojma. A da neka nemška začetkom majnika letošnjega tiskana knjiga o Slovencih „in Illyrien und Krain“ govori, ne pomeni nič ali pa veliko, kakor pač kdo hoče razumeti, ako more.

Nova doba duševnega življenja slovako-slovenskega začenja z letom 1718. Takrat opazimo prvo slovensko knjigo na tržišču književnosti naših severnih bratov onkraj Litave. Vneti menih pavlinski Aleksander Mácsay izdal je svoje govore, da bi kakor pridigar tem laglje deloval med svojim ljud-

¹⁾ „Wiadomości katolickie“, priloga z dne 12. aprila 1885

obljubami zlatih gradov in pozemeljskega raja kmeta slepe, da naj si za državno zbornico izvolijo drugih mož, nego v pretekli državnozbornski dobi, tacih, kateri bodo kar čez noč vse kmetovske reve in bede pregnali v deveto deželo. Vprašam: Čemu vendar to hujskanje in rogoviljenje zoper naše stare poštene poslance? Čemutoliko strasti in zavisti? Kdor more temu alionemu kaj napačnega očitati, javno naj se postavi na oder, in kadar bode napačnosti dokazal, potem naj pouči kmeta, da ga pri zopetni volitvi potisne v kot! Natolcevanje in obrekovanje pase samo ob sebi obsojuje, in je nevredno in sramotno za poštenega domoljuba.

Tako, n. pr., položite, Notranjski, volilci roko na srce, in odgovorite si, vam je li že kateri gospodov c. kr. uradnikov pridobil 20.000 gld., kakor vam jih je pridobil in brez vsega samoprida izplačal g. Obreza iz Abendrothove pravde? In kdo se je za Vas Dolenjce v deželni in državnem zboru v vseh bedah in potrebščinah bolj poganjal, kakor g. Pfeifer? Ali ste kterege teh gospodov in njiju gg. tovariše zapazili, da so se z Nemčurji bratili na vašo škodo in pogubo? li niso stali, kakor skale za vse vaše svetinje? Iz odgovorov na ta in enaka vprašanja pa razsodite sami, bi li bilo pametno, zavreči izkušene in sposobne možake izmed svoje srede, in voliti druge malo znane ali nevajene ali pa od vlade odvisne može, ki služijo drugemu svojemu gospodu, ter bi vam služiti ne mogli, s tisto odločnostjo in neodvisnostjo, ki je državnemu poslancu neobhodno potrebna? Kdor kmetu prav želi, pouči naj ga marveč da tudi v gospodarskem oziru ni dobro voliti državnih služabnikov, kersicer davkoplačevalci zastonj plačujejo uradnika, njegovega namestnika in državnega poslanca, toraj venem — tri osebe!

Vi pa, kmetje! bodite previdni, in varujte se lažnjivih prerokov z medenim jezikom in neskušeni mladičev, katerim strast in zavist puhti iz vsake besede! „Experto crede Ruperto!“ t. j. skušnja vam bodi učiteljica!

Iz Trsta, 15. maja. Včeraj je imel Tržaški „Sokol“ izlet k sv. Križu Tržaške okolice, kateri bi imel biti že v nedeljo, pa ga je slavni irredentovski magistrat zabranil. Odbor rekuriral je na c. kr. namestništvo, ki je prepoved magistrata ovglo in dovolilo izlet. „Sokol“ je bi pri sv. Križu navdušeno sprejet, akoravno si ni upalo tamošnje ljudstvo očitno narodnega čuta pokazati, ker od magistrata bilo je okrajnemu komisarju v Proseku ukazano vdušiti vsako narodno navdušenje. Prišlo je 5 žandarjev z nasajenimi bodali, ki so v enomer po vasi koračili. Domači godbi, ki je „Sokola“ pozdraviti prišla, zabranjeno je bilo igrati. Ker je pa splošna želja vladala, da bi zaigrala cesarsko himno, šel je g. Dolinar prositi komisarja, naj vsaj cesarsko himno igrati dovoli, kar je pa osorno odbil. Gosp. Dolinar govoril je ljudstvu, da je komisar zabranil tudi cesarsko himno, ter povdarjal, da je v konstitucionalni državi celó taka politična oblast, ktera zabrani še presvitlega cesarja pozdraviti; nato priskoči magistratov komisar, ki ga je hotel vstaviti; ker mu je pa odločno odgovoril, da on nima pravice govornika vstaviti, ker ne vé, kaj bo govoril in hoče dalje govoriti, pa takoj pozove 5 žandarjev, da ga vstavijo in odpeljejo, on je pa samo to izgovoril: „Ker je bilo zabranjeno godbi igrati cesarsko himno, zakličimo mi zbrani trikratno „živio“ našemu presvitlemu cesarju“, na kar je ljudstvo navdušeno zaklicalo „živio“, ki je cele 10 minut trajalo, komisar in žandarji pa so se, videči razdraženo množico, sramotno umaknili. Ljudstvo je navdušeno za narod pri vsem pritisku magistrata, telegrafiralo se je takoj namestništvu v Trst, da je komisar zabranil igrati cesarsko himno. Ko je ljudstvo klicalo živio cesar, je bilo vse odkrito, le komisar je bil pokrit. „Sokol“ je potem zapel cesarsko himno.

Z Goriškega, 15. maja. Volilno gibanje je letos pri nas precej živahno. Slovenci kmečkih volilnih okrajev so sploh edini; no upamo celó, da v tej skupini bo vitez dr. Tonkli voljen soglasno. Hujši boj bo v mestih in trgih, vendar vse kaže, da v tej skupini zmaga grof Coronini. Zanj bodo glasovali Slovenci in zmerni Italijani. Monsignor Valussi, infulirani prošt, bo zanesljivo voljen v kmečkih občinah furlanskih; zanj bodo glasovali tudi Slovenci te skupine v dolnjih Brdih in z dolnjega Krasa.

Zoper njega močno agitirajo nespravedljivi „irredentarji“, a upati je, da njihov trud ostane brezuspešen.

Veleposestniki pa imajo tri kandidate. Italijani najživejše krvi so postavili za kandidata grofa Rud. Paceta, Nemci z vlado priporočajo kneza Hohenlohe iz Devina. „Sloga“ pa kandiduje Žigo grofa Attemsa, grajščaka v Podgori, unstran Gorice. V tej skupini bo najhujši boj. Da Pace propade, je skoraj gotovo, težko pa je soditi, bo li Hohenlohe ali Attems zmagal. Ako bi Tržaško solnce imelo gorke žarke tudi za Slovence, bi brez dvoma Hohenlohe prišel v državni zbor, ali ker ono solnce mrazi slovenski narod, mora ta zoper H. glasovati za Attemsa, a izid je negotov. „Sloga“ priporoča grofa Žigo Attemsa, ter je v ta namen razposlala „poziv“, v katerem se sklicuje na svojo preteklost, da je vedno delala za blaginjo naroda in dežele. Da so bile njene moči v prvi vrsti Slovincem posvečene, se razume; pri vsem tem pa tudi druge narodnosti ni pozabila gledé njihovih pravic.

Posebno pa ji je bilo vedno na tem ležeče, da se v javne zastope volijo može, ki imajo razum, srce in dobro voljo na pravem mestu. Vkljub temu, da se ji ponujata knez Hohenlohe in grof Pace, „Sloga“ vendar ne vidi v njih pravih mož, na ktere bi se smel Slovenec z zaupanjem ozirati, kajti manjka jima nam vgodne preteklosti. Posrečilo pa se ji je, da je dobila tudi za velikoposestvo moža, ki zasluži popolno zaupanje Slovincem in Neslovincem po veleposestvu Goriškem, katerim je na tem ležeče, da Avstrija še ne gre na kosce, in ta mož je grof Žiga Attems, kamornik presvitlega cesarja in veleposestnik v Podgori. On je mož, kterege naj vsak voli, komur je mar za blagor dežele in cesarstva, kajti memo svojih sokandidatov odlikuje se, kakor svitlo solnce mimo blede lune. On se ne ponuja, temveč so ga naprosili, kar je silno nerad sprejel. Grof Attems je vzgleden v družinskem, kakor tudi v gospodarskem življenji. Svoje velikoposestvo vodi sam; pri vsem tem je pa jako skromen, zvest in veren državljan. Politične razmere pozná, kot malo kdo njegovih vrstnikov in se njegovo politično prepričanje popolnoma strinja s „Slogo“. V grofu Attemsu združeno je vse, kar si Slovenci od poštenega kandidata zahtevati morejo in naj toraj zarad tega na 8. junija vsak Slovenec in pošten Lah voli v velikem posestvu grofa Attemsa za bodočega poslanca.*

Iz Celovca, 16. maja. (Volitve volilnih mož.) Začetek dober. V Glinjah sijajna zmaga (3 volilni može). Podljubelom vkljub deževnemu vremenu prišlo toliko volilcev in narodna večina tako ogromna, da komisar še šteti ni hotel. Izvoljenih je 5 narodnjakov. (Lani smo tukaj le deloma z malimi glasovi zmagali.) Vsa čast gré Plajberžanom, ki so prišli 3 ure daleč v polnem številu. V Gospi sveti sicer še nismo nikoli zmagali; pa letos je manjkalo le 1 glas. Sosedni župnik ni prišel; drug duhovnik je pa za učitelja šolo imel, učitelj je pa šel med tem k volitvi in liberalno volil. „Dobrota“ tudi ni vselej dobra. Vidite, koliko je na enem, dveh glasih ležeče, pa se vendar ne spregleda.

Domače novice.

Gospodom volilcem Ljubljanskega mesta!

V torek 19. maja t. l. je ob 7. uri zvečer v mestni dvorani javni volilni shod, da se postavi kandidat za državnozbornsko volitev.

K obilni vdeležbi vabi gg. volilce

narodni volilni odbor.

(Ali je gosp. prof. Šuklje vladen kandidat?) Sobotni „Ljub. List“ piše: „H kandidaturi Šukljejevi. Pod tem naslovom odgovarja včerajšnji „Slov. Narod“ na mnoga vprašanja, ki mu baje dan za dnevom dohajajo iz vseh dolenjskih mest: „Je-li g. Šuklje v istini vladni kandidat“, da se je na najmerodajnišem mestu to zanikalo, in sicer zaradi tega, ker vlada nema nobenega povoda, delati proti kandidaturi grofa Margherija. Ob enem pa pristavlja: „Radovedni smo vsekako, kako nam bo sedaj najnovejši dnevnik dokazal, da je g. Šuklje vladen kandidat.“ Na to odgovarjamo na kratko sledeče: „Ljub. List“ dosedaj nikdar ni proglašal g. prof. Šukljeja vladnim kandidatom, in tudi nikdar namena imel

* Naj se nam ne zameri, da smo objavili poziv le v glavnih točkah, ker nam o tem času prostora pomanjkuje.

ni, proglašati ga takim. Če se je v „Ljub. Listu“, pisalo o prof. Šukljeju, zgodilo se je to, ker so se nam zdeli različni strastni napadi zadnjega časa nanj neopravičeni in smo si v dolžnost šteli, zoper te napade zagovarjati ga, česar tudi za naprej opustili ne bomo, ako se bodo neutemeljeni napadi nanj še dalje ponavljali. Vsak nepristransk človek bode moral priznati, da se je vlada vselej le načela držala, da imajo po ustavi pravico kandidate postavljati si le volilci. Vlada tudi nikdar ni dvojila, da imajo naši volilci dovolj zdravega razuma, da si postavijo in izvolijo take kandidate, ki bodo vestno in dobro zastopali, bodi si državne, bodi si deželne interese. Vsa podtikanja tedaj, kakor bi bila vlada proglašala tega ali unega svojim kandidatom, so neopravičena!“ — „Ljub. List“ toraj potrjuje, kar smo tudi mi pisali 15. t. m., da g. profesor Šuklje ni vladen kandidat. Naši prijatelji tedaj vedó, pri čem da so in naj se nikar ne dajo zapeljati, ako bi jih hotel kdo motiti s tem, da se bodo vladi prikupili, ako glasujejo za g. prof. Šukljeja. S tem je reč pojasnjena in polemika menda dognana; vsaj kar nas zadeva, se nam ne more očitati, da bi bili napade na g. prof. Šukljeja pričeli; mi smo samo zavračali in pobijali, kar se je napačnega poročalo po svetu. Da se nam ne bode očitalo, kakor da bi še dalje gojili prepir, ki se sedaj polega, zato smo odložili obširnejši dopis zastran g. prof. Šukljeja, ki je bil deloma že stavljen, ko smo v roke dobili „Ljub. List“, dasi bi nam dal „duhovnik“ (?), ki se 15. t. m. tako goreče za g. profesorja v „Ljub. Listu“ poteguje, nove prilike mu odgovoriti ravno z omenjenim spisom. Gosp. dopisnik z Dolenjskega nam naj toraj ne zameri; spis njegov bodemo skrbno hranili in ga porabili, ko bi se vnovič pokazala potreba.

(Pogreb g. Franca Ks. Souvana st.) je bil sijajen, kakoršnih ni ravno vedno videti. Otvorili so ga služabniki pogrebnega društva „Pietas“ s križem, za katerim so šle sirote iz „Marijanišča“ in Lichten-thurnovega zavoda in so sv. rožni venec molile za dušo svojega dobrotnika. Za temi je šetala jako dolga vrsta „Sokola“ z vencem in zastavo, za ktero ste se uvrstili zastava društva katoliških pomočnikov in pa ona pevskega zbora Ljubljanske čitalnice za ktero so šli gg. pevci in pa čitalnični odbor. Poslednja med zastavami bila je ona katoliške družbe. Čitalnični venec nosili so „Sokoli“. Za katoliško družbo sledili so stanovski služabniki, za temi pa č. oo. frančiškani s križem in pa gg. bogoslovci, ki so mizerere peli. Pokopaval ga je duhovni svetovalec župnik in gvardijan preč. o. Kalist Medic z obilno asistenco. Za krsto šli so žalujoči sorodniki in drugi domači, potem pa odličnjaki kakor deželni predsednik baron Winkler, župan Grasselli, več profesorjev, duhovnov, uradnikov in odličnih zasobnikov. Čitalnični pevci zapeli so mu pred hišo in pa na pokopališči pri pogrebu po jedno mrtvaško. R. I. P.

(Za Marijin mesec) in sploh za cerkveno petje prav pripravljeno „Ave Marija“, zložil je gosp. L. Belar, vodja druge mestne šole in pevovodja v Ljubljani. Zložena je za četveroglavni moški ali ženski zbor ali tudi za samospjev in zbor. Tisk je prav ličen in razviden in veljá iztis 20 kr., po pošti 22 kr. Dobi se pri g. skladatelji.

(Občni zbor prostovoljne požarne brambe Ljubljanske) vršil se je včeraj ob 9 dopoldne med mnogobrojno vdeležbo članov, katerih je bilo do 60. Poveljnik g. F. Doberlet pozdravil je člane prostovoljne požarne brambe in se istim za njih trudoljubivo delovanje zahvalil ter priporočal, naj delujejo vsi člani društva še tudi nadalje složno, da si društvo, ki ima blagi namen, le bližnjemu v nesreči pomagati, ohrani še nadalje občno čast in priznanje pri vsih prebivalcih Ljubljanskega mesta. Iz odbovega poročila je razvidno, da se je društvo požarne brambe Ljubljanske klicalo petnajstkrat pretečeno leto na pomoč proti ogenju in da so društveniki vselej hitro prihiteli in ogenj pogasili. Žalibog, omenja poročilo, ni bilo to mogoče v sosedni občini Matenavas, 24. avgusta l. l., zaradi prevelike daljave od Ljubljane, kjer sta zgubila življenje dva človeka, sedmero živine in je pogorelo sedemnajstero splotij. Ogenj nastal je prvokrat po strelji, drugokrat pa po lastni neprevidnosti prebivalcev. Udje požarne brambe so se vestno vežbali in imeli zato eno večjo in 13 manjših vaj. Udov šteje društvo 112 izvrševalnih, 10 pa častnih. Gasilna oprava je v najboljšem stanu in se je po dovolitvi mestnega zbora prikupilo 300 metrov normalnih gasilnih cevi, ker je bila tolika dolžina vže nerabljava. Poročilo se je

